

פרשת דברים

- "מֹלֵ סוּף" (א,א) - המם בחולם לא בשורוק.
- "וַיִּחַצְרֹת" - ואו החיבור בפתח לא בשוא מפני שבא לפני חטף-פתח. אבל "וַיִּצְוֶה" (א,טז) - הואו בקמץ.
- "אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יי" (א,ח) - יש לבטא היטב את העין כעין מזרחית, ולא כאותם שלא משמיעים אותה כלל או שמבטאים אותה כאלף. וכן העירו הפוסקים שיש להקפיד בקריאת שמע שלא לבלוע את העין כדי שלא ישמע חלילה לשון שביה כלפי מעלה. ודרך אגב, זה אחד מן ההוכחות שהקמץ נוטה במבטאו לפתח יותר מאשר לחולם (או לקמץ החטוף). שהרי אם יאמר "נשבה" במקום "נשבוע" עדיין לא יתחלף ב"נשבה" המנוקד בקמץ אם הקמץ נוטה לחולם (נשבה), משא"כ אם נוטה הוא לפתח.¹⁵⁷
- "הַבֵּי" (א,יג) - מלרע, וכן "תִּשְׁמְעוּן" (א,יז), "תִּקְרְבוּן" (שם), "בֵּאתֶם" (א,כ), "אֶל־תִּתְגַּדְּרוּ" (ב,ה) ועיין במנחת-שי. אבל "וְאֶכְלֹתִי", וכן "וּשְׁתִּיתִי" (ב,כח) - מלעיל.
- "וְלֹא־תִירָאוּן מֵהֶם" (א,כט) - הריש בשוא נע, לשון יראה ופחד ואם היה בשוא נח היה לשון ראייה.
- "קוֹמוּ סְעוּ" (ב,כד) - הסמך דגושה.
- "וַיִּנְחָרֶם אֶת־כָּל־עִיר מְתָם" (ב,לד) - אם היתה המם בצירי (מתים) פירושו מְתָם ממש (לא חיים) אבל כאן שהמם של "מְתָם" היא בשוא ופירושו אנשים. ונתן בעל לחם-הבכורים סימן שהשוא עומד - כחי, והצירי שוכב - כמת.
- "וְשָׂרִיף" (ג,ט) כמו "לִבְנוֹן וְשָׂרִיף" (תהלים כט,ו) - בשין שמאלית.

¹⁵⁷ עיין במה שכתבנו על פרשת בלק.

